

10 e Kamer

Het hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest uitgesproken in de zaak:

Nr. 440/07
VAN HET PARKET

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

PRO JUSTITIA
Beroep in cassatie
door
dd. 25 03 08

Nr. C/438/08
VAN HET ARREST

2°: Vrij

21 maart 2008

not. 66.17.3260/98/7 van het **Openbaar Ministerie** legen:

1.Nr. , restauranthouder,
geboren te op 25 februari 1936, wonende te

2.Nr. , café-restauranthoudster (helpster),
geboren te op , wonende te

Beklaagd van : te

de eerste en de tweede:

door het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek

A.-bij inbreuk op artikel 44 § 1, 1°, 64, eerste, tweede en laatste lid en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (*feiten tot en met 24 maart 1997*)

-en vanaf 25 maart 1997 geformuleerd in de artikelen 42 § 1, 1°, 66, eerste, tweede en vijfde lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (*feiten vanaf 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000*)

door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen,

vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet en voormeld decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen gebouwd te hebben, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van een of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd)

-feiten vanaf 1 mei 2000 strafbaar gesteld bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-1°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de bij artikel 99 § 1,1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden,

door zonder stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit.

In casu:

op niet nader te bepalen data, in de periode vanaf 1 januari 1979 tot en met 31 augustus 1998 (stuk 24):

1. het oprichten van een halfopen bergplaats met een oppervlakte van ongeveer 6 vierkante meter en een hoogte van 2,50 meter;
2. het aanleggen van een darn met aan de oppervlakte (waterspiegel) een breedte tussen 0,50 meter en 0,80 meter;

vanaf niet nader te bepalen datum, in de periode vanaf 1 januari 1979 tot en met 31 augustus 1998 (plaatsen constructie) tot de datum van het bevel tot dagvaarding:

3. de sub A1 omschreven wederrechtelijke opgetrokken constructie in stand gehouden te hebben;
4. de sub A2 omschreven wederrechtelijke opgetrokken constructie in stand gehouden te hebben;

gelegen in de ruimtelijk kwetsbare gebieden, meer bepaald natuurgebied.

B. op niet nader te bepalen data, in de periode vanaf 1 januari 1979 tot en met 31 augustus 1998

bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 8, 9, 13 (§ 1 en 3) de hoofdstukken IV en V, 58 § 1-1°. 60. 61, 62 en 63 van het decreet van 21 oktober 1997

betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu (B.S. 10 januari 1998) de maatregelen of voorschriften vastgesteld in of ter uitvoering van artikel 8, 13 hoofdstuk IV en V van dit decreet te hebben overtreden of deze overtredingen in stand te hebben gehouden en namelijk bij inbreuk op de artikelen 1 – 11 en 47 van het besluit van de Vlaamse regering van 23 juli 1998 tot vaststelling van nadere regels ter uitvoering van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu (B.S. 10 september 1998) in de gebieden en zones bedoeld in het artikel 9 van voormeld besluit waarbij voor de vogelrichtlijn gebieden in dit artikel uitgegaan wordt van de perimeter, alsook in de gebieden van het IVON en de landschappelijk waardevolle agrarische gebieden aangewezen met toepassing van de wetgeving op de ruimtelijke ordening, spijs het verbod en zonder voorafgaande en uitdrukkelijke schriftelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen (in zoverre deze activiteiten door natuurlijke personen of rechtspersonen andere dan rechtspersonen met publiekrechtelijk statuut worden uitgevoerd) volgende activiteit tot wijziging van kleine landschapselementen te hebben uitgevoerd

a. het rooien of anderszins verwijderen en beschadigen van houtachtige beplantingen op weg-, waterweg-, spoorwegbermen of op het talud van holle wegen, van houtachtige beplantingen langs waterlopen, dijken of taluds, van heggen, hagen, houtkanten, houtwallen, bomenrijen en hoogstamboomgaarden ;

b.het wijzigen van de vegetatie horende bij de kleine landschapselementen met inbegrip van het wijzigen van vegetatie (afbranden en het vernietigen, beschadigen of doen afsterven van de vegetatie met mechanische of chemische middelen) van perceelsrandbegroeiingen en sloten

c.het uitgraven, verbreden, rechtekken, dichten van stilstaande waters, poelen of waterlopen.

C.op niet nader te bepalen data, in de periode vanaf 1 januari 1979 tot en met 31 augustus 1998

bij inbreuk op de artikelen 1,2,8,9, 13 (§ 1 en 3) de hoofdstukken IV en V, 58 § 1-1°, 60, 61, 62 en 63 van het decreet dd. 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu (B.S 10 januari 1998) de maatregelen of voorschriften vastgesteld in of ter uitvoering van artikel 8, 13 hoofdstuk IV en V van dit decreet te hebben overtreden of deze overtredingen in stand te hebben gehouden en namelijk bij inbreuk op de artikelen 1 -9 -10 en 47 van het besluit van de Vlaamse Regering dd. 23 juli 1998 tot vaststelling van nadere regels ter uitvoering van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu (B.S. 10 september 1998) in de gebieden en zones zoals bepaald in artikel 9 van dit besluit zonder voorafgaande en uitdrukkelijke schriftelijke vergunning van het College van burgemeesters en schepenen (in zover deze activiteiten door natuurlijke personen of rechtspersonen andere dan rechtspersonen met publiekrechtelijk statuut worden uitgevoerd), spijs het verbod volgende activiteiten tot wijzigingen van vegetatie te hebben uitgevoerd:

f) het rechtstreeks of onrechtstreeks wijzigen van de waterhuishouding door drainage, ontwatering, dichten alsook het wijzigen van het overstromingsregime van vegetatie.

Tevens gedagvaard om bij toepassing van artikel 59 van het Decreet betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu d.d. 21 oktober 1997 het verplichte bevel te horen en zien uitspreken om het goed of de goederen in hun vroegere toestand te herstellen op zijn kosten, onverminderd de schadeloosstelling en de opgelegde *dwangsom* of zo het herstel niet mogelijk is, op vordering van de Vlaamse regering, de gepaste aanpassingsmaatregelen of maatregelen ter herstel van de natuur te horen bevelen.

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde van 17 januari 2007, 17e kamer, rechtdoende op tegenspraak, werd als volgt beslist:

Spreekt de beklaagden vrij van alle telastleggingen.

Legt de gerechtskosten deze in hun geheel begroot op € 136,26 ten laste van de staat.

Verklaart de herstellvordering ontvankelijk doch wijst ze af als ongegrond.

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op 31 januari 2007 door het openbaar ministerie tegen beide beklaagden.

* * *

Het hof hoorde op de openbare terechtzitting van 21 februari 2008 in het Nederlands:

de beklaagden in hun middelen van verdediging,

het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van substituut-procureur-generaal.

* * *

1. Het hoger beroep werd tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld. Het is ontvankelijk.

2. De kwalificatie van de telastleggingen A.1 tot en met A.4 dient te worden verbeterd als volgt:

- weglating van de woorden "voor zover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voor zover ze geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg",

- in de tijdsbepaling voor de telastleggingen A.3 en A.4 dient de vermelding "niet nader te bepalen datum" te worden vervangen door "voormelde niet nader te bepalen data" en dient na "de datum van het bevel tot dagvaarden" te worden toegevoegd "namelijk 19 maart 2004".

Aan de beklaagden werd hiervan door het hof kennis gegeven.

Elke aldus verbeterde telastleggingen heeft betrekking op hetzelfde feit als datgene dat er in de oorspronkelijke dagvaarding aan ten grondslag ligt.

Telkens hierna sprake is van de telastleggingen A.1, A.2, A.3 of A.4 betreft het deze telastleggingen zoals nader omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding en hier onder 2 verbeterd.

3. Voor zover bewezen komen de onder A.1 tot en met A.4 te last gelegde misdrijven, die niet van elkaar zij gescheiden door een termijn die de geldende verjaringstermijnen overtreft, voort uit een zelfde opzet, nu zij onderling verbonden zijn door eenheid van doel en verwezenlijking, en zijn zij in die zin door één feit, namelijk een complexe gedraging opgeleverd. De termijn van de verjaring van de strafvordering neemt slechts een aanvang op de datum van het laatste feit, dit is 10 maart 2004. De strafvordering met betrekking tot deze telastleggingen is niet vervallen door verjaring.

4. De onder A.1 en A.2 te last gelegde feiten maken thans een inbreuk uit op art.99 § 1.1°, strafbaar gesteld door de art.146 eerste lid 1° en 3°, derde en vierde lid, 147 en 149 van het *Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999* (B.S. 8 juni 1999), zoals inmiddels gewijzigd bij decreten van 28 september 1999, 26 april 2000, 13 juli 2001, 8 maart 2002, 19 juli 2002, 4 juni 2003, 21 november 2003, 7 mei 2004, 22 april 2005, 10 maart 2006, 16 juni 2006, 7 juli 2006, 22 december 2006, 9 november 2007 en 21 december 2007, hierna genoemd DORO.

Met betrekking tot de telastleggingen A.3 en A.4 is het zo dat het artikel 146, 3° lid DORO, zoals gewijzigd door artikel 7 van het *Decreet houdende wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening, wat het handhavingsbeleid betreft* van 4 juni 2003, in de mate dat dit niet vernietigd werd door het Grondwettelijk Hof bij arrest nr. van 19 januari 2005, bepaalt dat het misdrijf van in stand houden van inbreuken bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° nog slechts strafbaar is voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden. Ingevolge art.2 lid 2 SW. dient van deze mildere strafwet ter zake toepassing te worden gemaakt.

Het onder A.3 en A.4 te last gelegde misdrijf van in stand houden is in casu nog steeds strafbaar. De handelingen en werken zijn immers gelegen in natuurgebied met wetenschappelijke waarde, ruimtelijk kwetsbaar gebied in de zin van art.146, 4°lid DORO.

5. De telastleggingen B en C bestaan uit misdrijfsomschrijvingen voorkomend in regelgeving die niet van kracht was tijdens de periodes waarop deze telastleggingen betrekking hebben; meer bepaald gaat het om bepalingen uit het *Bestuit van de Vlaamse Regering van 23 juli 1998 tot vaststelling van nadere regels ter uitvoering van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu*, die slechts in werking zijn getreden op 20 september 1998,

terwijl deze telastleggingen telkens niet nader te bepalen dat zij betreffen in de periode van 1 januari 1979 tot en met 31 augustus 1998. De telastleggingen bevatten geen enkel concrete feitelijke aanduiding waaruit, zelfs in het licht van de gegevens van het dossier, kan opgemaakt worden op welke precieze feitelijke gedraging, gesitueerd in een periode van meer dan 17 jaar, zij betrekking zouden hebben. Deze vaststelling brengt mee dat het ook niet mogelijk is om, zoals het openbaar ministerie voor het hof heeft gesuggereerd, de feitelijke gedragingen die er aan ten grondslag zouden liggen te herkwalificeren. De telastleggingen B en C zijn dermate duister en vaag dat de erop betrekking hebbende strafvordering niet ontvankelijk is.

6. De telastleggingen A.1 tot en met A.4 zijn niet bewezen in hoofde van de tweede beklagde. Ofschoon zij juridisch medezeggenschap had over het goed is uit de gegevens van het dossier en de behandeling van de zaak op de terechtzitting van het hof gebleken dat zij feitelijk geen medezeggenschap had over het goed ten aanzien van het tot stand brengen en in stand houden van de constructies, waartegen zij in de gegeven omstandigheden niets kon ondernemen.

7.1. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en de behandeling op de terechtzitting van het hof zijn de telastleggingen A.1 tot en met A.4 daarentegen lastens de eerste beklagde bewezen.

7.2. De feiten die aan deze telastleggingen ten grondslag liggen zijn onderscheiden van het feit waarop de vrijspraak van de eerste beklagde door dit hof op 7 november 1986 betrekking had. Het betrof hier immers een beweerdte aanmerkelijke wijziging van het reliëf van de bodem door "het aanvullen van waterzieke- en moerassige gronden met puin variërend van 0,00 m tot 1,50 m boven het maaiveld". De systematische verwijzing door de eerste beklagde naar deze vrijspraak is ter zake geenszins relevant. Dit is ook zo voor de overige middelen naar voor gebracht door deze beklagde in het schrijven dat hij voor het hof heeft neergelegd, die deze beslissing over de schuld van de eerste beklagde aan het hem onder A.1 tot en met A.4 te last gelegde niet in de weg staan.

Het is duidelijk dat de eerste beklagde niet kan leven met de gedachte dat hij op "zijn eigendom" niet mag doen wat hij wil en dat hij een andere visie heeft dan de overheid over wat de bestemming van een goed als natuurgebied met wetenschappelijke waarde inhoudt. Mede uit gegevens van het dossier waarop deze telastleggingen geen betrekking hebben, blijkt dat de beklagde het goed een (verblijfs)recreatieve bestemming heeft gegeven/willen geven.

7.3. De dam betreft wel degelijk een vaste inrichting voor de oprichting waarvan een vergunning was vereist, nu hij tot stand kwam door het functioneel samenbrengen van steenslag, aarde en metalen platen. Zoals de rudimentaire halfopen bergplaats, ging het om een vaste inrichting die steun vond op de grond en gelet op de gebruikte materialen bestemd was om te blijven staan. De oprichting van deze constructies maakt uiteraard geen onderhoudswerken uit; de werken zijn zelfs strijdig met het onderhoud van het natuurgebied. Ten onrechte blijft de eerste beklagde verwijzen naar wat hij als "een vergunning tot

het uitvoeren van onderhoudswerken" bestempelt, zijnde een brief van 12 maart 1976 (!) van de burgemeester van de toenmalige
waarin slechts wordt bevestigd dat de toen geldende stedenbouwwetgeving geen vergunning vereiste voor onderhoudswerken.

8.1. De eerste beklaagde roept in zijn voor het hof neergelegde brief weliswaar niet met zoveel woorden maar toch ondubbelzinnig in dat de redelijke termijn, bedoeld in art.6.1 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 (B.S. 19 augustus 1955, err.B.S.19 juni 1961) is overschreden. Rekening houdend met het feit dat het aanvankelijk proces-verbaal dateert van 22 september 1998 doet hij dit terecht.

Deze verdragsbepaling geeft niet aan welke gevolgen het hof dient te verbinden aan deze vaststelling; inzonderheid bepalen de vermelde verdragen niet dat de sanctie het verval van de strafvordering zou zijn. Op grond van deze verdragsbepaling alleen mag het hof de strafvordering wegens de vastgestelde overschrijding van de redelijke termijn niet onontvankelijk of vervallen verklaren. Gelet op het bepaalde in art.21 ter van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering kan het hof zich wel beperken tot het eenvoudig schuldigverklaren.

Het blijkt geenszins dat door dit tijdsverloop de situatie wat betreft de bewijslevering voor de eerste beklaagde nadelig werd beïnvloed.

De aard van de bewezen verklaarde telastleggingen, die rechtstreeks betrekking hebben op de vrijwaring van schaars natuurgebied met wetenschappelijke waarde, brengt mee dat niettegenstaande het onverantwoord lang aanslepen van de zaak, niet alleen de vaststelling van de schuld nog noodzakelijk is, maar dat levens een bestraffing maatschappelijk volkomen verantwoord blijft.

8.2. De tegen de eerste beklaagde bewezen verklaarde misdrijven komen voort uit een zelfde opzet, nu zij onderling verbonden zijn door eenheid van doel en verwezenlijking, en zijn in die zin door één feit, namelijk een complexe gedraging opgeleverd, waarop één straf dient te worden toegepast.

De eerste beklaagde heeft wetens en willens een manifest wederrechtelijke toestand tot stand gebracht en jarenlang, meer bepaald in de periode vermeld in de bewezen verklaarde telastleggingen A.3 en A.4, in stand gehouden.

Het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen heeft hij al die tijd, in natuurgebied met wetenschappelijke waarde, totaal ondergeschikt gemaakt aan zijn persoonlijk belang.

Slechts een geldboete van € 400, vermeerderd met de opdecimen, zou daarom een passende bestraffing uitmaken, van aard hem te doen inzien dat hij zich in de toekomst aan de decretale voorschriften ter zake dient te houden. Rekening houdende met het overschrijden van de redelijke termijn wordt de geldboete evenwel beperkt tot € 100, vermeerderd met de opdecimen. Bij deze bestraffing houdt het hof rekening met het feit dat de eerste beklaagde op zijn leeftijd nog een blanco strafrechtelijk verleden heeft.

Bij de bestraffing houdt het hof tevens rekening met het feit dat de eerste beklaagde het misdrijf pleegde deels vóór, deels ná 1 maart 2004, zodat de geldboete dient te worden verhoogd met 45 opdecimen.

De bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders dient te worden bepaald op € 25, te vermeerderen met 45 opdecimen tot € 137,50, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

De vaste vergoeding verschuldigd krachtens de artikelen 2 en 77 van het kb van 27 april 2007 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken dient te worden bepaald op € 29,30, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

9.1. De gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur vordert in zijn brief van 9 juli 2002 met bijlagen (stukken 1/27 tot en met 1/30) het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand door: (1) het verwijderen van het schuilhok, (2) het verwijderen van het aangebracht fijn zand, (3) het verwijderen van de dammen uit de vijver, (4) het verwijderen van het moeras, (5) het verwijderen van de eventuele vloerplaat en fundering van het schuilhok en (6) het verwijderen van alle afbraakmateriaal van het terrein.

Voor zover de herstellvordering het verwijderen van het schuilhok en de afbraakmaterialen ervan betreft is zij niet gegrond, omdat uit het dossier blijkt dat het schuilhok met zijn afbraakmaterialen na het tijdstip waarop de telastleggingen A.1 en A.3 betrekking hebben werden verwijderd. Zij is ook niet gegrond voor zover zij betrekking heeft op een vloerplaat en funderingen van het schuilhok vermits deze er niet waren. De vordering kan ook niet worden ingewilligd voor "het verwijderen van het aangebracht fijn zand" en "het verwijderen van het moeras", vermits de telastleggingen er geen betrekking op hebben; dit is ook zo voor eventuele dammen die er zouden zijn behoudens deze waarop de telastleggingen A.2 en A.4 betrekking hebben.

9.2. De herstellvordering dient te worden ingewilligd voor zover zij betrekking heeft op de dam door de eerste beklaagde aangelegd op perceel nr. weergegeven op de foto's 3 en 4 op stukken 1/9 en 1/10 en de foto's 1 en 2 op de stukken 1/81 en 1/82, en aangeduid op het plan dat het stuk 1/93 uitnaakt.

Het door de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur op dit punt gevorderde herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand is nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van het misdrijf een einde te stellen: de plaats werd niet in de oorspronkelijke toestand hersteld en er is geen regularisatie overeenkomstig een daartoe verleende stedenbouwkundige vergunning; het legt aan de eerste beklaagde geen onverantwoord hoge lasten op.

Tot deze herstellvordering werd beslist door de bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften; het blijkt niet dat zij werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskenning van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; zij

strookt met de wet. Het staat niet aan het hof de opportuniteit van die vordering te beoordelen.

9.3. De gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur vordert in de bijlage aan zijn brief van 9 juli 2002 de niet-nakoming van het bevel tot herstel in de oorspronkelijke toestand te sanctioneren met de verbeurte van een dwangsom.

Gelet op het talmen van de eerste beklagde in de periode vermeld in de bewezen verklaarde telastlegging A.4 om tot het herstel over te gaan wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het bevel tot herstel. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de eerste beklagde om hiertoe zelf over te gaan.

De lange tijd sedert dewelke de eerste beklagde reeds kon overgaan tot het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand, zoals hiervoor beperkt, en de termijn welke hem thans hiertoe nog wordt verleend brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van art.1385 bis laatste alinea van het Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna de veroordeelde pas de dwangsom zal kunnen verbeuren.

**OP DEZE GRONDEN,
Het hof, rechtsprekend op tegenspraak,**

gelet op de artikelen hiervoor aangehaald en de artikelen:

38, 40, 41, 65, 66 en 100 Strafwetboek,

162, 190, 191, 194, 195, 210, 211 en 211 bis Wetboek van Strafvordering,

2 en 4, lid 1 van de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet,

1 van de wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd door artikel 1.2° van de programmawet van 24 december 1993 en door artikel 36 van de wet van 7 februari 2003,

28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale bepalingen, zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993, artikel 23 van het KB van 19 december 2003 en artikel 1 van het KB van 31 oktober 2005,

77 van het K.B. van 27 april 2007 genomen in uitvoering van de programmawet (II) van 27 december 2006,

1 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001,

1385bis e.v. Gerechtelijk Wetboek,

24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

beslissend met eenparige stemmen:

verklaart het hoger beroep ontvankelijk en er ten gronde over beslissend:

wijzigt het bestreden vonnis als volgt:

verbetert de telastleggingen A.1 tot en met A.4 zoals hiervoor onder 2 vermeld,

verklaart de strafvordering met betrekking tot de telastleggingen B en C niet ontvankelijk,

spreekt de tweede beklaagde vrij voor de telastleggingen A.1 tot en met A.4,

veroordeelt de eerste beklaagde voor de telastleggingen A.1 tot en met A.4 samen tot een geldboete van € 100, vermeerderd met 45 opdecimes tot € 550 of een vervangende gevangenisstraf van één maand,

legt de eerste beklaagde de verplichting op een bedrag van € 25, verhoogd met 45 opdecimes, aldus gebracht op € 137,50, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders,

veroordeelt de eerste beklaagde tot betaling van de vaste vergoeding van € 29,30,

beveelt aan de eerste beklaagde over te gaan tot het herstel van de plaats te nader in de oorspronkelijke dagvaarding vermeld, in de oorspronkelijke toestand binnen een termijn van drie maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden, door het verwijderen van de dam hiervoor onder 9.2 nader aangeduid en het verwijderen van de materialen ervan van het terrein,

beveelt dat voor het geval dat de plaats niet aldus in de oorspronkelijke toestand wordt hersteld binnen voormelde termijn de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur en/of het college van burgemeester en schepenen van van ambtswege in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig hetgeen is bepaald in art.153 DORO,

zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur door de veroordeelde een dwangsom zal worden verbeurd van € 25 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van drie maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden,

verklaart de vordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur voor het overige niet gegrond,

veroordeelt de eerste beklaagde tot de kosten in beide aanleggen gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, met uitzondering van de kosten van de dagvaardingen betekend aan de tweede beklaagde, die ten laste van de Staat blijven; bepaalt de kosten waartoe de eerste beklaagde wordt veroordeeld op € 129,34 in eerste aanleg en op € 53,75 in beroep en stelt vast dat zij ondeelbaar werden veroorzaakt door de bewezen verklaarde misdrijven.

Kosten:		
	Afschriften:	37,05
Opstelrecht ber.bekl.:		
	Dagvaarding:	11,81
		<hr/>
		48,86
+ 10 % :		4,89
		<hr/>
Totaal :€		53,75

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van **21 maart 2008**.

Aanwezig :

kamervoorzitter,
raadsheer,
plaatsvervangend raadsheer,
substituut-procureur-generaal,
griffier;